

BIBEL OG BEKJENNELSE

NR. 4 2022 – 42. ÅRGANG

Det hev ei rose sprunge
ut av ei rot så grann.
Som fedrane hev sunge:
Av Isais rot ho rann,
og var ein blome blid
midt i den kalde vinter
ved mørke midnattstid.

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.
Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år

Redaksjon:

Tor Jakob Welde (ansv. red.),
Egil Edvardsen og David Edvardsen

Redaksjonens adresse:

T.J. Welde, Sundts veg 9A, 5221 NESTTUN
E-post: pastorwelde@gmail.com

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger

**DEN LUTHERSKE
BEKJENNELSES-
KIRKE (LBK)**

Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han har blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 32 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Fra redaksjonen

Det nærmer seg...

Det kveldar snøgt for denne verd.

Å Herre Jesus, ver oss nær!

Lat Ordet lyse reint og klårt

og gleda oss i hjarta vårt!

(Norsk Salmebok 1985, nr. 240)

Krig og andre kriser i verden akkurat nå gjør at den såkalte Dommedagsklokka er stilt veldig nær «midnatt». Det er forskere ved Universitetet i Chicago som siden 1947 stiller viserne på denne symbolske klokka, ut fra hvor stor risikoen for en verdensomfattende katastrofe synes å være i øyeblikket.

Midt i nyhetsstrømmen er det godt å huske på at den *virkelige* dommedag og tidspunktet for den er noe Gud har full kontroll på. Ingen av verdens statsledere med atomkoffert råder over dette. Når tiden Gud har bestemt for Menneskesønnens gjenkomst - hans andre advent - er inne, skal Jesus komme på himmelens skyer i stor makt og herlighet og holde dom på jord. Dette blir en overraskelse for de fleste, slik som storflommen på Noahs tid, da folk spiste og drakk, giftet seg og giftet bort, helt til den dagen Noah og familien gikk inn i arken. De andre hadde bare ristet på hodet av det merkelige båtbyggerprosjektet og budskapet hans. Plutselig kom floden, da var det slutt.

Det nærmer seg slutten på året 2022, men også slutten på verdenshistorien. Ja, for hver dag og hvert år som går, kommer Jesu gjenkomst nærmere. Men bare Gud vet tid og stund. For den som tilhører Jesus og beskyttes av ham, er dommedag imidlertid ikke noe å engste seg for, men å glede seg til. Hvorfor? På grunn av det Jesus gjorde ved sin *første* advent, sitt første komme.

Fra krybben til korset gikk veien for ham, han tok på seg all vår synd og gjorde opp for den med sin lidelse og død. Den som ved troen har motatt denne helt ufortjente frelsesgaven og bevares i troen ved evangeliet, blir ikke dømt (Joh 3,18), men er allerede frikjent. Det fins ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus. Og som i lignelsen hans om brudepikene, har vi «olje på lampen» når vi regelmessig får påfyll fra Den Hellige Ånd av evangeliet i ord og sakrament. Da er vi beredt når ropet lyder: Brudgommen kommer! (Matt 25,6) og får gå inn til den evige bryllupsfesten.

Nå skal vi igjen få synge om at midt i den kalde vinter, ved mørke midnatts tid her på jorden, er en rose utsprunget, som skinner og dufter og vender sorg til glede. Fredsfyrsten ble født, og frelsesverket er blitt fullbrakt. Fra mørket og fra dommen er vi satt fri!

La oss i år huske spesielt på våre trossøsken i krigsrammede Ukraina, i tillegg til mange andre medmennesker som fryser, er ensomme, redde, i sorg eller annen nød.

Vi i redaksjonen ønsker alle våre lesere en velsignet advents- og juletid og et godt nytt år i frelseren Jesu navn.

Velsignet være han som kommer i Herrens navn!

«Si til datter Sion: Se, din konge kommer til deg, ydmyk er han og rir på et esel og på trekkdyrets fole» (Matt 21,5). Evangelisten Matteus nevner at denne profetien fra Sakarjas bok gikk i oppfyllelse da Jesus red inn i Jerusalem mens folkemengden hyllet ham.

Vi legger merke til at det var *to* dyr Jesus ba disiplene sine om å hente til ham. «Gå inn i landsbyen som ligger foran dere! Der skal dere straks finne et esel som står bundet og har en fole hos seg. Løs dem og lei dem hit til meg!»

Kongen vår kommer til oss ved begynnelsen av et nytt kirkeår, ydmyk og vennlig. Hans rike er et nåderike, han vil bo og regjere i hjertene våre ved evangeliet. Men dette indre nåderiket er ikke i dag like fullkomment og herlig som det en gang skal bli. Dette har med oss å gjøre, for - som gamle Johann Gerhard sier i en adventpreken - vi kristne er jo som noen gjenstridige *esler!* På grunn av den syndige menneskenaturen vi fortsatt har, må Jesus *dra* oss etter seg, litt som den ekstra eselfolen vi leste om. Vår gamle Adam stritter alltid imot og må derfor tvinges, slik at vi beveger oss framover og følger etter Jesus, fornektet oss selv og tåler motgang og lidelser, som hans disipler må forvente her i verden. Vi synder dessverre ofte, selv om vi tilhører den hellige kristne kirken. Vi faller i

de samme syndene om og om igjen. Og derfor plages vi i samvittigheten.

Men Jesus kommer til oss så vennlig og mild og tjener oss med nådens midler, igjen og igjen. Han er rettferdig og rik på seier, og han *deler* seieren og rettferdigheten sin med oss, *overrekker* dette til oss i evangeliet.

Jesus ble fattig for vår skyld, for å gjøre oss rike. Han fornedret seg, bøyde seg ned for å løfte syndebyrden av *våre* skuldre og over på *sine* skuldre og sone den strenge straffen vi hadde fortjent. Det var derfor han kom til Jerusalem den gangen. Han som ikke visste av synd, har Gud *gjort* til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet (2 Kor 5,21).

I adventstiden tenker vi på Jesu første ankomst den gangen, og hans gjenkomst på den ytterste dagen. Men også dette at han stadig kommer til oss i nådens midler, evangeliet i ord og sakrament, og renser oss for all urett slik at vi står foran ham som hellige og rettferdige. «Han tilgir all din skyld og leger alle dine sykdommer. Han frir ditt liv fra graven og kroner deg med barmhjertighet og kjærlighet» (Sal 103,3-4).

Så får vi bli med i jubelen og lovprisningen: «Velsign Herren, min sjell!» «Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» For han er den som har befridd oss fra all syndeskyld og fra djevel, død og helvetets makt. Det nye troende mennesket i oss takker Jesus og vil gjerne gjøre døren høy og porten vid for ham, og kjempe troens gode strid og leve for ham alle dager. For en nådig og god konge vi har, som kommer til oss så vennlig og mild! Han vil ikke slukke en rykende veke eller brette av et knekt strå, men trøster oss og forkynner tilgivelse, fred og frihet.

Tiden som ligger foran får vi legge i hans trygge hender. Når det er denne gode kongen som vokter og regjerer over oss, behøver vi ikke å frykte for fremtiden, hva vi enn skal møte her i verden. Gud være takk og lov.

Tor Jakob Welde

Det sanne lyset i mørket

Midt i den mørkeste tiden av året får vi glede oss over ankomsten til det sanne lyset, det vil si Frelserens fødsel. Dette er en så stor glede at vi har vanskelig for å helt forstå hvor stort det egentlig er. Hvis den lovede Frelseren Messias aldri hadde kommet, eller hvis han hadde vist seg å være bare et syndig menneske og dermed en bedrager, hadde vi blitt værende i et mørke som etter døden ville ledet til et evig mørke, til evig redsel og pine.

Da profeten Jesaja for rundt 2760 år siden profeterte: *Sannelig, det skal ikke finnes mørke for henne som er i trengsel (Jes 9,1)*, var Israels folk i en bekmørk situasjon, slik som for mange ukrainere i dag: raserte byer og landsbyer, og mange nære og kjære var blitt drept. Israel var hardt rammet av den assyriske kongen Tiglat-Pileasers enorme invasjonshær, akkurat som Ukraina i dag er rammet av den russiske herskeren Putins invasjonstyrker og terrorbombing.

Vår sanne trøst

Hva er det som skinner så sterkt i det beksvarte mørke og som er vår sanne trøst i syndens og dødens verden? Jesaja profeterer: *Et barn er oss født, en sønn er oss gitt (9,6)* – og ikke et hvilket som helst barn. Dette barnet, og bare dette barnet, gir oss det ingen andre mennesker kan gi oss: «freden uten ende».

Lang tid i forveien fikk Jesaja se hvordan Messias vant denne freden for oss: *Han ble gjennomført for våre overtredelser, slått for våre synder. Straffen ble lagt på ham for at vi skulle få fred, ved hans sår er vi helbredet (53,5)*. Hvordan var dette mulig? Fordi

han var både sant menneske og sann Gud. Hans navn er «Under, ... Veldig Gud». Den natten Jesus ble født, bekreftet englene for gjeterne at det lille barnet som lå der svøpt i en krybbe var ingen ringere enn «Messias», og at Messias ikke bare var et sant menneske, men også sann Gud: «I dag er det født dere en frelser i Davids by. Han er Messias, *HERREN* (på gresk *Kýrios*, på hebraisk *JHWH*)» (Luk 2,11).

Men hvor mange tenker over hva som er julens gledesbudskap og hva den sanne julefreden og julegleden bygger på? Selv i mange kirker forstår ikke folk lenger hvor avgjørende det er for vår frelse at barnet i krybben er Faderens utsendte Sønn, sann Gud av sann Gud. Mange snakker ikke lenger om det trøsterike ved at Jesus som Guds Sønn er vår stedfortreder og verdens eneste redning. I stedet blir Jesusbarnet først og fremst betraktet som et medmenneskelig symbol for vanskeligstilte barn og vårt engasjement for dem.

Den åndelige blindheten

At verden utenfor Kristi kirke avviser at Jesus er Gud, er ikke merkelig. Men hvor tragisk er det vel ikke at de fleste av den gamle paktens gudsfolk som har fått så mye undervisning fra Guds profeter ikke tydelig lovpriser ham for hvem han er og hva han gjør for oss! Og for en tragedie det er at den stadig mer blinde og sekulariserte verden avviser verdens eneste håp! Ikke bare underviste Jesaja tydelig om at Messias, Davids Sønn, er «Veldig Gud», ett med *HERREN*. Han forutsa også: *For Israels to hus skal han være en snublestein og en klippe til*

fall (Jes 8,14). Hvem er det som blir avvist? Apostelen Johannes er klar: Jesus er ingen ringere enn det evige Ordet, det sanne lys: *Han var i verden og verden er blitt til ved ham, men verden kjente ham ikke. Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham (Joh 1,10–11)*.

At Jesus både var Davids sønn og *HERREN*, både menneske og Gud, kunne de fleste av Jesu landsmenn ikke akseptere. Han ble en snublestein for dem. Da Jesus i ord og handling tydelig viste at han var Gud, anklaget de ham for blasfemi. Men Jesus gjorde fariseerne svar skyldige da han henviste til Davids ord i Salme 110: «*Hva mener dere om Messias? Hvem er han sønn av?*» «*David*», svarte de. Jesus sa: «*Hvordan kan da David ved Ånden kalle ham Kýrios (HERRE)? Han sier jo: 'HERREN sa til min HERRE: Sett deg ved min høyre hånd til jeg får lagt dine fiender under dine føtter.'* Når David altså kaller ham Kýrios (HERREN), hvordan kan han da være Davids sønn?» Ingen kunne svare ham et ord (Matt 22,42–46).

Bare Guds ord kan skape tro i hjertene våre, troen på at Jesus virkelig er Guds Sønn, ett med *HERREN*. Som sådan er han vår og hele verdens eneste Frelser. Derfor kan vi feire jul med glede i hjertet, fullt overbevist om at Jesus ikke er noen bedrager, men vår Frelser fra synd, død, djevel og helvete. *Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn. Den som har Sønnen, har livet, men den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet (1 Joh 5,11–12)*. Med Paulus kan vi også denne julen utbryte: *Gud være takk for sin usigelige gave! (2 Kor 9,15)*.

Seth Erlandsson

Messias, Herren

Se, dager skal komme, sier HERREN, da jeg reiser opp en rettferdig spire for David. Kongen skal regjere med visdom og gjøre det som er rett og rettferdig i landet. I hans dager skal Juda bli frelst og Israel bo trygt. Og dette er navnet han skal få: HERREN, vår rettferdighet (Jer 23,5-6).

Gud selv gir dette ordet til profeten 600 år før det går i oppfyllelse. Det var dårlige tider. Det babyloniske riket truet kongeriket Juda ved flere anledninger og Jeremia måtte forkynne straff og dom over folket. Nå hadde de i vente den forferdelige straffen over det frafalne eiddomsfolket: Jerusalem ble ødelagt, templet plyndret og offertjenesten opphørte.

Men Jeremia får også forkynne evangeliet: *Se, dager skal komme, sier HERREN, da jeg reiser opp en rettferdig spire for David (Jer 23,5).* Davids sønn skal komme. Folket som ble hardt rammet under fiendenes åk, skal få oppleve fred, natten skal ikke lenger råde (Jes 9).

Julenatten kunngjorde englene at denne profetien gikk i oppfyllelse: *I dag er det født dere en Frelser i Davids by. Han er Messias, Herren (Luk 2,11).*

Messias

Navnet Messias (hebr. Mashiach = den salvede) er uløselig knyttet til Det gamle testamentes profetier om frelserkongen, spiren av Isais stamme. Det er umulig å forstå betydningen av englenes lovsang hvis vi ikke ser bakgrunnen i Det gamle testamentet. Derfor trenger vi GT, som i vår tid ofte kritiseres og påstås presentere en annen Gud. Nei, det er den samme Gud som taler der. I GT sier profetene: Messias skal komme. NTs apostler sier sammen med englene utenfor Betlehem: Messias er kommet!

I GT kunne man salves til tre embeter: prest, profet og konge. Dette er bakgrunnen til at vi vanligvis snakker om Kristi tre embeter.

Jesus Kristus er salvet til *prest*, dvs. øversteprest, noe Hebreerbrevet

behandler i detalj. En prest i gamlestamentlig betydning er en mellommann mellom Gud og mennesker. Presten var nødvendig for å stille Guds vrede mot menneskenes synd. Det skjedde gjennom *offer*. Det viktigste offeret var det årlige sonofferet på den store forsoningsdagen, som øverstepresten bar fram.

Hebreerbrevet lærer oss at Jesus bar seg selv fram som et evig gyldig offer, Hebr 9,11-14; 10,11-14.

Nå som han har ofret seg selv én gang for alle, trenger vi ikke flere slike offer. Forhenget i templet har revnet, det er åpent for hver og en å komme fram for Guds hellige trone, i kraft av Jesu blod som ble ofret på Golgata og i hans hellige rettferdighet.

Jesus er salvet til *profet*, Joh 1,17-18. Han kan kunngjøre Guds Ord, fordi han selv er Ordet. Ordet ble menneske. Derfor må alt bibelstudium være basert på Kristi ord, Rom 10,17. Han sendte ut sine apostler for å forkynne: Det er fullbrakt, nå har det skjedd det som profetene

forutsa. Og det ordet som forkynnes i dag skal ikke hentes fram fra vårt eget hjerte eller fra menneskelig visdom. «Så sier Herren» er ordet som fortsatt gjelder i dag. Og det ordet både straffer og trøster, det er lov og evangelium. Vend om og tro evangeliet!

Jesus er salvet til *konge*. Han var den kongen som Natan lovet David, sønnen som for evig skulle sitte på Davids trone. Gjennom hele GT og frem til Jesu dager ble dette løftet misforstått. Mange trodde at det ville komme et nytt jordisk rike, et enda mektigere rike enn Salomos. Da var det fred, da var kongen mektig. Da ble det bygget et tempel som var så flott at det ble regnet blant verdens syv underverker. Men det var bare et forbilde på det virkelige riket og det virkelige tempelet: Kristi kirke eller menighet som vil bli åpenbart i sin herlighet ved Jesu gjenkomst. Salomo regjerte ikke for evig. Han var ikke rettferdig, nei, han syndet mot Guds bud på en forferdelig måte. Og "Jerusalem ligger øde, dets tempel er ikke mer".

Jesus skulle ikke opprette et synlig rike, et maktrike med jordiske dimensjoner. Han red inn i Jerusalem på et esel. Han lot seg piske og korsfeste, han døde og ble begravet. Da så alt ut til å ha falt i grus. Men slik ville Gud åpenbare sin virkelige makt: kraften som kommer frem i menneskelig svakhet, som viser sin visdom i dårskap, som ikke er basert på massenes makt, men på det lille, uanselige. Akkurat her er Guds ankomst i det lille barnets skikkelse så mektig og må vekke oss til undring

og lovprisning. Han skjøt opp av tørr jord, sier Jesaja.

I dag er det ordet som Johannes sier i sitt andre brev virkelig oppfylt: *For det er gått mange forfødere ut i verden, slike som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod*. Jesus er Kristus, det er det samme som at Jesus er Messias, den salvede som ble lovet i Det gamle testamente. Den villfarelsen som sier at ingenting er forutsagt om Jesus som Messias, Kristus, er blant vår tids farligste bedrag som vi må vokte oss for og unngå. Kristendommens grunnpilar er at Jesus er den som skulle komme, Skriften er oppfylt, en Frelser er oss født, og han er Messias, Herren.

Herren

Jesus Kristus er Herren. I Fil 2,9–11 leser vi: *Derfor har også Gud opphøyd ham til det høyeste og gitt ham navnet over alle navn. I Jesu navn skal derfor hvert kne bøye seg, i himmelen, på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære!*

Navnet som er over alle navn, er HERREN. Det navnet skrives på hebraisk med bokstavene JHWH og kan leses "Jeg Er". Med dette navnet åpenbarte Gud seg for Moses ved den brennende busken. Navnet var så hellig at jødene ikke turte å uttale det. At noe menneske skulle ta det navnet i sin munn og bruke det om seg selv, var helt utenkelig. Når Jesus våger å gjøre dette i sin samtale med jødene i Joh 8, fører det derfor til at jødene plukker opp steiner for å kaste på ham (v 59), fordi det var en

tydelig bespottelse at et menneske regnet seg som jevnbyrdig med Gud, den allmektige Skaperen. Men Jesus sa: "Amen, amen, jeg sier dere: *Jeg Er*, allerede før Abraham ble til."

Dette ligger også i den tidlige kristne bekjennelsen: *Jesus er Herren*, 1 Kor 12,3. Og Rom 10,9: *Hvis du med din munn bekjenner at Jesus er Herren...* Dette er mer enn å bekjenne at han er herre i livet ditt. På apostlenes tid kunne denne bekjennelsen føre til døden. Det var en sprengladning i den bekjennelsen, fordi den bekjente at det mennesket som hadde gått omkring i Palestina noen tiår tidligere var den samme som Verdens skaper.

Ikke merkelig at gjeterne ble forundret, og at Maria ble forundret da hun fikk høre fra dem hva som hadde skjedd! Englenes lovsang betydde virkelig en revolusjon: nå var profetiene gått i oppfyllelse, nå var den lange ventetiden over.

Herren har sett til sitt folk. Han kom til sitt eget - men så må Johannes fortsette: *og hans egne tok ikke imot ham*.

Hans egne, det var hans eget folk, det jødiske folket, som var utvalgt av Gud selv. Ikke fordi det var et stort folk, ikke fordi de var spesielt fromme, nei, men fordi han bestemte det slik. Du og jeg kan også glede oss over at vi får regne oss blant hans eget folk. I dåpen er vi kalt til å være hans, vi har fått hans rettferdighet som skjuler syndene våre og gjør oss verdige til himmelen.

Ola Österbacka

Kong David og hans sønn Jesus

Skriftens stjerne og kjerne er Jesus, det er ham alt egentlig handler om. En rekke andre bibelske personer vi leser om, for eksempel Adam, Moses, Josva og Jona, fungerer som en slags skyggebilder som peker fram mot den lovede Messias. Men kong David er nok den som er aller nærest forbundet med Jesus. Mange detaljer både fra salmene og livet hans kan vi gjenkjenne i Jesu liv.

Engelen Gabriel sa til jomfru Maria om ham som skulle bli født: «Han skal være stor og kalles Den høyestes Sønn, og Herren Gud skal gi ham hans far Davids trone» (Luk 1,32f). Paulus var kalt av Gud til å forkynne «evangeliet om hans Sønn, Jesus Kristus, vår Herre, *kommet som menneske av Davids ætt*» (Rom 1,3). Isais sønn David var kjent som den største og beste kongen i Israels historie, og Gud hadde lovet ham: «Når dine dager er til ende og du hviler hos dine fedre, vil jeg reise opp din etterkommer, en av ditt eget kjøtt og blod... Jeg vil trygge hans kongetrone til evig tid. Jeg vil være far for ham, og han skal være sønn for meg» (2 Sam 7,12ff). Folket ventet altså på *en ny David*. Ja, hos flere av profetene kalles Messias kort og godt for «David»: Gjennom Esekiel

sier Gud, flere hundre år etter kong Davids tid: «Jeg vil sette én gjeter over dem, ... *min tjener David*, han skal gjete dem ... Jeg, HERREN, skal være deres Gud, og *min tjener David* skal være fyrste blant dem» (Esek 34,23-24). (Se også Hos 3,4-5).

Til Betlehem i Judea måtte Josef og Maria reise i forbindelse med keiserens folketelling, siden de tilhørte Davids hus og ætt. Derfor ble Jesus, Messias (*den Salvede*) født i Davids by. Og hva passet vel bedre enn at de første som fikk høre gledesbudskapet om den nyfødte frelseren, var noen sauегjeterere. På de samme markene hadde David i sin ungdom gjort småfeet til sin far. Han sørget for at sauene ikke manglet noe og beskyttet dem mot bjørn og løve som ville rive dem ihjel. Om lag tusen år senere var altså nå *Davids sønn* født akkurat der, en stor *åndelig* hyrde som sa: «Jeg er den gode gjeteren. Den gode gjeteren gir livet sitt for sauene ... Jeg gir dem evig liv. De skal aldri i evighet gå tapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10,11.28). De som følger og tror på ham skal ikke hungre eller tørste.

Davids sønn var også Davids *herre* (Mark 12,35f). Den lovede Freds-

fyrsten fra Betlehem i Juda stamme hadde «sitt opphav fra gammel tid, ja fra eldgamle dager» (Mika 5,1ff). Han er den evige Gud selv, som både hørte og så på da David spilte på harpe og sang «HERREN er min hyrde, jeg mangler ikke noe. Han lar meg ligge i grønne enger, han leder meg til vann der jeg finner hvile.»

En mann etter Guds hjerte

David hadde så stor tillit til HERREN, til hans godhet, miskunn og frelse. Han sang: «Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke noe ondt. For du er med meg. Din kjepp og din stav, de trøster meg» (Sal 23,4). En slik tillit var noe litt utenom det vanlige, og Gud kalte ham for en mann etter sitt hjerte (1 Sam 13,14).

Saul var en konge etter *folkets* hjerte. «Vi vil være som alle de andre folkene,» sa de til dommeren Samuel, «vi vil ha en konge over oss» (1 Sam 8,19ff). Og ingen i Israel var mer staselig og flott enn Saul, han var et hode høyere enn alle andre og sønn av en rik mann av Benjamins stamme. Så han måtte vel være perfekt. Men kong Saul trosset snart Gud og måtte forkastes. Samuel ble

derfor sendt til Isai i Betlehem for å salve en av hans åtte sønner til å bli konge etter Saul. Først tenkte ingen på yngstemann David, som var ute på markene med sauene. De andre var større og sterkere, men Gud ser på hjertet, ikke på det ytre, slik mennesker gjør (1 Sam 16,7).

Den lovede Messias, «Isais rot-skudd» så heller ikke særlig sterk og mektig ut. «En kvist skal skyte opp fra Isais stubbe, og et skudd skal spire fram fra hans røtter. HERRENS Ånd skal hvile over ham...» (Jes 11,1-2.10). Han som er Kongenes konge tok på seg en enkel tjenerskikkelse, og mange som så ham gå omkring med disiplene sine mente at *dette* umulig kunne være kongen. Men en del skjønnte det. «Ha barmhjertighet med oss, Herre, du *David's sønn!*», ropte to som satt ved veien utenfor Jeriko (Matt 20,30).

Samuel tok hornet med olje og salvet den unge gjetteren. Fra den dagen kom HERRENS Ånd over ham. 'Jeg har funnet David, Isais sønn, en mann etter mitt hjerte, en som skal utføre alt det jeg vil,' sa Gud (Apg 13,22). Det hebraiske navnet David betyr: «elskede». Også Jesus ble salvet av Gud med Hellig Ånd og kraft da han ble døpt av Johannes i elven Jordan (Apg 10,38). Nå skulle Messias (*den Salvete*) begynne sin offentlige virksomhet og fortsette å utføre alt det hans Far ville. Ånden kom ned over ham som en due, og Faderen sa: «Dette er min Sønn, *den elskede*, i ham har jeg min glede» (Matt 3,16f).

I 2 Sam 15 leser vi om et kupp-forsøk mot kong David, ledet av hans sønn Absalom. Kongen med følge flyktet ut av Jerusalem, krysset Kedron-bekken og gikk gråtende oppover mot Oljeberget. Der fikk David vite at også hans venn og rådgiver Ahitofel var blant Absaloms

medsammensvorne. På veien kom en slektning av Saul ved navn Sjimi og ropte skjellsord og forbannelser mot David (2 Sam 16,5-13). En i hans følge foreslo å gå bort og hugge hodet av mannen. Men kongen avviste dette, han ville heller holde ut den plagsomme ropingen og sa: «Kanskje HERREN ser til meg i min nød og vender denne dagens forbannelse til noe godt.» I salme 37 sier han: «Legg din vei i HERRENS

hånd! Stol på ham, så griper han inn... Vær stille for HERREN og vent på ham!» (v 5.7). Også slik ligner David på Jesus. «Han svarte ikke med hån når han ble hånt, han truet ikke når han led, men overlot sin sak til ham som dømmer rettferdig» (1 Pet 2,23).

Også Jesus ble forrådt av en av sine nærmeste. Skjærtorsdag aften siterte han Davids salme 41, da han var i samme situasjon som salmisten: «Selv min venn som jeg stolte på, han som spiste ved mitt bord, løfter hælen mot meg» (v 10). Og samme kveld gikk også Jesus med følge over Kedron-bekken på

vei til en hage ved foten av Oljeberget. Guds Lam var nedtyngt av en mye større sorg og byrde enn Davids. Hele verdens synd. Da de kom for å arrestere ham, fikk Peter beskjed om å legge vekk sverdet. Jesus sa at Far kunne sende ham mer enn tolv legioner engler til forsvar, dersom det var hans vilje (Matt 26,52ff).

I årene mellom salvingen og innsettelsen som konge, var David mye på flukt fra kong Saul, jaget som en forbryter, enda han ikke hadde gjort noe galt. Ved flere anledninger kunne David enkelt ha drept Saul, men lot det være. Han overlot i stedet sin sak til HERREN. David kom ofte i stor fare. Salme 34 ble til en gang han spilte gal for å slippe unna en farlig situasjon: «Mange ulykker rammer den rettferdige, men HERREN frir ham ut av dem alle. Han bevarer hvert bein i hans kropp, ikke ett av dem skal brytes» (v 20-21). Også Jesus ble forfulgt og behandlet som en forbryter. Da han hang på korset, skulle soldatene knekke beina på ham slik at døden skulle inntreffe fortere. Men da så de at Jesus allerede var død. Dermed gikk ordene fra Davids salme i oppfyllelse,

skriver evangelisten Johannes (Joh 19,36). Ikke et bein ble brukket på ham.

Befrieren

Blant de mest berømte bibelfortellingene er den om Davids kamp mot Goliat (1 Sam 17). Den fryktinngytende 2,5 meter høye filisterkrigeren hadde lenge hånet og ydmyket Israels hær. Filisterne og israelittene sto på hver sin side av Ela-dalen. Kong Saul og soldatene hans var veldig redde, ingen våget å ta imot utfordringen fra Goliat om tvekamp på vegne av hele folket, én for alle. Men da unge David ankom leiren,

tok han på seg oppgaven. Han virket svak og hjelpeløs der han nærmet seg den brølende kjempen bare med en slynge og noen steiner som våpen. Men han kom «i navnet til HERREN over hærskaerene», overbevist om at Han ville gi seier. Og David vant over Goliat på hele folkets vegne. Filisterhæren flyktet.

Dette er et bra bilde på vår egen situasjon. For også vi var underkuet av en mektig kjempe, den onde fienden, Satan. Denne verdens fyrste hadde oss i sin hule hånd, og vi var fortapt. Men Davids sønn har ankommet vår leir, og som vår alles representant ville han lide, kjempe og stride mot djevelen og helvetets hær. Jesus virket også veldig svak der han led, og det så ut for alle som om han tapte. Men: han vant en avgjørende seier over fienden da han ble overgitt til døden for våre synders skyld og oppreist for vår rettferdiggjørelses skyld (Rom 4,25). Han knuste den gamle slangens hode under hælen sin (1 Mos 3,15). Vi ble befrikk fra djevelens tyranni, han mistet retten på oss. Jesus «kledde maktene og åndskreftene nakne og stilte dem fram til spott og spe da han viste seg som seierherre over dem på korset» (Kol 2,15).

David ble en sterk og god konge. Han var langt fra feilfri, men han angret og vendte om etter å ha falt i synd. Og Jesus var hans syndfrie Frelser som vant tilgivelse for David og alle oss andre. David var hyrde og fyrste for folket sitt, «han gjettede dem med et helt hjerte og ledet dem med kyndig hånd» (Sal 78,72). Etter mange år med uro og konflikter, hadde han endelig underlagt seg alle sine fiender, slik at Israels geografiske utbredelse var større enn noen gang og etterfølgeren Salomos regjeringstid ble preget av fred.

Davids sønn er den gode Frelserkongen. Som engelen Gabriel sa til Maria: «Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid; det skal ikke være ende på hans kongedømme» (Luk 1,32f). Han skulle regjere med visdom og gjøre det som er rett og rettferdig i landet. Hans navn: Herren, vår rettferdighet (Jer 23,5-6). Etter sin lidelse, død og oppstandelse fór han opp til himmelen og sitter nå på tronen ved Guds høyre hånd, etter at engler, myndigheter og makter er underlagt ham (1 Pet 3,22). I hans nåderike hersker det fred. Der regjerer han over sitt folk med evangeliet i ord og sakrament,

og dette riket har bredt seg ut til alle deler av verden. «Fred på jorden, blant mennesker som har Guds velbehag!» Tempelet som Davids sønn Salomo bygde i Jerusalem var et forbilde på det tempelet som Davids sønn Jesus er blitt byggmester for - et åndelig tempel, hvor alle de troende er levende steiner og Kristus selv er hjørnesteinen.

I tillegg til å være konge i sitt nåderike, har Jesus – som menneske – fått all makt i himmel og på jord. (Som Gud har han *alltid* hatt all makt). Davids sønn hersker nå over hele det fysiske universet samt i sin himmel, allmektig, allvitende og allestedsnærværende. Og han lar alt samvirke til det beste for sine troende. Fredsfyrsten fra Betlehem kommer stadig til oss i nådens midler og fyller oss med sin fred. Vi ser fram til den dagen Menneskesønnen skal komme synlig tilbake for å dømme levende og døde og skape en ny himmel og ny jord der han skal regjere over oss som konge i all evighet.

Tor Jakob Welde

Bibelkalender 2023

Bibelkalenderen inneholder en plan for daglig bibellesning som bringer leseren gjennom Bibelen i løpet av tre år. For hver søn- og helligdag finnes det forslag til bibeltekster. Disse tekstene følger stort sett de gamle historiske tekstrekker som de lutherske kirkene har brukt i århundrer.

I tillegg inneholder kalenderen flere kirkehistoriske artikler, en liten bønnebok, adresser og informasjon om Den Lutherske Bekjennelseskirke m.m.

Bestill kalenderen i dag!

Kun kr 75 + porto

Forlaget Scriptura

Solåsveien 20, 4330 Ålgård
egil@luthersk-kirke.no

Var Josef og Maria forlovet eller gift da Josef fikk vite at Maria var gravid?

Spørsmålet ditt viser behovet for å bygge bro over den kulturelle kløften til bryllupsskikkene og -lovene på Bibelens tid.

Basert på forpliktelse

I dagens samfunn er vi vant til relasjoner som utvikler seg fra vennskap til stevnemøter og kjæresteforhold, ofte videre til forlovelse, og deretter ekteskap. Fordi vi er vant med denne rekkefølgen, kan vi lett anta at folk på bibelsk tid fulgte samme mønster. Men slik var det ikke.

Å være «trolovet» eller «lovet bort», slik det kan uttrykkes i en del bibeloversettelser, var ikke det samme som våre dagers forlovelse. Trolovelse i bibelsk tid var når brud og brudgom eller deres representanter signerte papirene der de forpliktet seg til hverandre i en ekteskapspakt. Fra det øyeblikket var mannen og kvinnen lovlig gift, men de hadde ikke rett til å leve sammen som mann og kone eller ha seksuell omgang med hverandre. De levde separat i tiden fram til bryllupsfeiringen. Først fra og med festen bodde de sammen som ektepar. Jesu lignelse om de ti brudepikene (Matt 25,1-13) illustrerer tidsintervallet mellom ekteskapsinngåelse og bryllupsfeiringen.

Da Josef fikk vite at Maria var gravid (Matt 1,18-19), befant de seg i dette tidsrommet mellom ekteskapsinngåelsen og bryllupsfesten. Så de var allerede lovlig gift. Bare død eller skilsmisse (5 Mos 22,22-29) kunne nå bryte båndet mellom dem, og skilsmisse var det Josef begynte å tenke på.

Forankret i kjærlighet

Josef er den litt glemte personen i fortellingen om Jesu fødsel. Maria får med rette mye oppmerksomhet som den som Gud i sin nåde utvalgte til å føde Guds Sønn (Luk 1,30-33). Men hva skal vi si om Josef?

Vi møter ham først i Matteus 1,16, i et slektstre som viser Jesu menneskelige avstamning. Vi ser at Josef var av kongelig slekt, men ellers vet vi svært lite om ham. Vi får vite hva Josef tenkte da han skjønnte at Maria var gravid: *Josef, mannen hennes, som var rettskaffen og ikke ønsket å føre skam over henne, ville da skille seg fra henne i all stillhet* (Matt 1,19).

Marias overnaturlige unnfangelse ved et under av Den Hellige Ånd satte Josef i en vanskelig situasjon. Uten å vite om Den Hellige Ånds gjerning i Maria, kunne han bare konkludere med at Maria hadde vært utro mot ham. Hvis Josef hadde ønsket å forfølge saken, kunne det fått svært alvorlige følger for Maria og det ufødte barnet, Messias (5 Mos 22,23,34). Kjærligheten til Gud og til Maria fikk Josef til å søke en annen fremgangsmåte – en skilsmisse ville mer kunne beskytte Maria mot offentlig skam.

Gud forhindret den planen ved å sende en engel som fortalte Josef i en drøm at Marias graviditet var et resultat av Den Hellige Ånds gjerning. Vi ser Josefs kjærlighet til Gud i det han gjorde da han våknet: *Da Josef våknet av sønnen, gjorde han som Herrens engel hadde pålagt ham og tok henne hjem til seg som sin kone* (Matt 1,24). De siste ordene i dette verset viser at Josef og Maria på det tidspunktet var lovlig gift.

Josef var en mann som viste en kjærlighet som gjenspeilte den kjærligheten vi ser hos hans foster sønn og Frelser: *Dere menn, elsk konene deres, slik Kristus elsket kirken og ga seg selv for den* (Ef 5,25). Josef og Marias ekteskap var basert på forpliktelse og forankret i kjærlighet.

James Pope
Forward in Christ 12/2018

Evangelisten Matteus, fra en 1523-utgave av Luthers nytestamente illustrert av kunstneren Georg Lemberger.

Historiens første «bestseller» – Luthers nytestamente

Høsten 1522 utkom Luthers nyoversettelse av Det nye testamente til tysk, som han hadde arbeidet intenst med de siste månedene av eksiloppholdet på borgen Wartburg. Det var viktig for ham både å oversette direkte fra den greske grunnteksten og at den tyske språkdrakten måtte føles naturlig for folk flest. Resultatet ble noe nytt og friskt.

Over tre tusen eksemplarer ble trykket opp og boken presentert ved den årlige bokmessen i Leipzig i september. Den vakte stor oppsikt, fikk kallenavnet Septembertestamentet og ble svært raskt utsolgt, slik at et det innen året var omme måtte ordnes med et nytt opplag, det såkalte Desembertestamentet. Da det var gått et år hadde det kommet et dusin nye opplag. Luthers nyoversettelse ble meget viktig

for reformasjonens og evangeliets videre utbredelse, fordi store deler av befolkningen nå ble ivrige etter å lese i Bibelen selv. Og oversettere og utgivere i England, Skandinavia og andre steder ble inspirert til å produsere nye bibler på folkets språk.

Luther hadde skrevet innledninger eller «fortaler» til hvert av de nytestamentlige skriftene. Av disse er særlig fortalen til Romerbrevet blitt berømt. Her skriver Luther blant annet om troen:

«Troen er et guddommelig verk i oss, som forandrer oss og føder oss på ny av Gud (Joh 1, 13), dreper den gamle Adam, gjør oss til helt andre mennesker i hjerte, mot, sinn og alle krefter, og bringer med seg Den Hellige Ånd.

Å, troen, den er en levende, travel, virksom og mektig ting. Derfor er

det umulig at den ikke uopphørlig skulle virke noe godt. Troen spør heller ikke om man skal gjøre gode gjerninger; men allerede før det spørres har den gjort dem, og den er alltid i virksomhet. Men den som ikke gjør slike gjerninger, han er et vantro menneske, famler og ser seg omkring etter tro og gode gjerninger, og vet dog verken hva tro eller gode gjerninger er, men vrøvler og skravler en mengde ord om tro og gode gjerninger.

Tro er en levende, dristig tillit til Guds nåde, så sikker, at den troende gjerne ville dø på den tusen ganger. Og en slik tillit til den guddommelige nåde og erkjennelse av den gjør glad, frimodig og freidig overfor Gud og alle skapninger. Dette utretter Den Hellige Ånd i troen.»

Følg LBK på Facebook!

- Andakter
- Bibelvers
- Bønner
- Prekener m.m.

www.facebook.com/bekjennelseskirken/

Den Lutherske Bekjennelseskirke - LBK

433 likes · 455 følgere

Godt nytt år! Tross alt!

Det er HERRENS nåde at det ikke er ute med oss, at hans barmhjertighet ikke har tatt slutt. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor (Klag 3,22-23).

I dag er en ny dag. Slik kunne Jeremia tenke, i røyken og ruinene av den falne byen. Det handler ikke om å tenke bort lidelsen, det handler om å holde fast ved Guds nåde, kjærlighet og trofasthet midt i alt det vanskelige. Akkurat som Job ikke ga slipp på Gud, selv om han hadde mistet alt. Akkurat som den kanaanske kvinnen ikke forventet noe annet enn hjelp fra Kristus, selv om han hadde forklart at hans oppdrag først og fremst var rettet mot Israels fortapte stammer. Akkurat som Paulus var fornøyd med at Herrens nåde var nok, selv om tornen gjorde vondt, selv om en Satans engel slo ham i ansiktet (2 Kor 12,7).

Derfor kan også vi løfte blikket fra vår egen situasjon og bekjenne med Jeremia: *Herrens nåde er ny hver morgen.*

Når vi ytrer oss om ting omkring oss, f.eks familiens situasjon, hvordan andre mennesker oppfører seg, min eller andres helse, hvor ille det ser ut i verden med krig, ondskap, fattigdom og hungersnød, og tror at disse tingene forteller oss noe om Gud eller Guds karakter, har vi ikke da indirekte sagt at disse tingene er vår del og vårt håp?

Selv om alt omkring oss og inni

oss, i følelseslivet og tankene, taler imot, skal vi likevel si: *HERREN er min del, jeg setter mitt håp til ham (Klag 3,24).* Det gjorde Jeremia, og derfor holdt han ut. Selv om han nølte da Gud kalte ham, fordi han følte seg for ung (Jer 1,5-6). Men HERREN sa til ham: *Vær ikke redd for dem, jeg er med deg og skal berge deg (Jer 1,8).*

Han holdt fast ved Guds trofasthet selv om han gråt åpenlyst over Guds folk når han følte alvor ved sitt kall, å forkynne dom over Juda (Jer 9,1). Han holdt fast ved Guds trofasthet selv om han ble kastet i fengsel (Jer 37,4.16).

Gud er god og Guds hensikter er gode til tross for alt vi ser her og nå. Derfor skal vi ikke gi opp. *HERREN er god mot dem som venter på ham og søker ham. Det er godt å være stille og vente på hjelp fra HERREN (Klag 3,25-26).*

Senere utstedte kong Kyros sitt dekret om at folket i Juda skulle settes fri fra fangenskapet og få vende hjem for å bygge opp igjen sin hellige by og tempelet. Jeremia skulle ikke selv få oppleve dette. Men han visste at Gud holder sine løfter.

Hva er det som tynger deg og meg? Er det synden og skylden, er det uroen med tanke på å skulle stå foran Guds dommersete på den siste dag? La oss ikke glemme: *Det er HERRENS nåde at det ikke er ute med oss, at hans barmhjertighet ikke*

har tatt slutt (Klag 3,22).

Jesus Kristus har kommet til verden for å frelse syndere som deg og meg. Hans blod er renselsen ikke bare for våre synder, men også for hele verdens. Han ønsker ikke noen synders død, men at han omvender seg. Hvis vi har vendt Gud ryggen, så la oss snu, vende tilbake til Gud som roper: Kom til meg!

Kom, la oss gjøre opp vår sak! sier HERREN. Om syndene deres er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagan, skal de bli hvite som ull (Jes 1,18).

Jeg har strøket bort dine lovbrudd som en tåke og dine synder som en sky. Vend om til meg, for jeg har løst deg ut! (Jes 44,22).

Er det andre ting som tynger oss? Jobben, venner, skolen, samfunnet, angst og sykdom? Skriften sier: *Kast alle deres bekymringer på ham, for han har omsorg for dere (1 Pet 5,7).*

Ja, men når? Når blir det bedre? Når blir det bra? Vi vet ikke. Det kan være i dette livet eller det neste. Jeremia så ikke oppfyllelsen av Guds løfter. Men Gud holdt løftet sitt. Når vi holder fast ved Guds trofasthet, skal vi vite at Gud kommer til å holde løftet om bønnesvar til oss også. Og mens vi venter, får vi ha disse ordene for øynene våre:

HERREN er god mot dem som venter på ham og søker ham. Det er godt å være stille og vente på hjelp fra HERREN (Klag 3,25-26). Amen.

Stefan Sjöqvist

Den siste dommen

De siste tider – del 21

© DEPOSITPHOTOS

I forrige artikkel i denne serien (i nr. 2/2022) viste jeg at grunnlaget for den siste dommen er troen på Jesus Kristus og hans ord. Gjennom troen eier vi syndenes tilgivelse. Det betyr at vi ikke lenger har noen synder som vi kan bli dømt for. Jesus har blitt dømt og sonet straffen for alle våre synder. Men den som ikke tror, skal bli fordømt (Mark 16,16).

Men flittige bibellesere vet at det fins flere skriftsteder som også antyder at gode gjerninger skal være grunnlaget for dommen. Det stedet som kanskje de fleste tenker på i den forbindelse, er Matt 25,31-46. Dette er evangelieteksten for den siste søndagen i kirkeåret, domssøndagen. Der ramser Jesus opp mange gode gjerninger som de troende har gjort:

- Matt 25,31-40: «Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin trone i herlighet, og alle folkeslag skal samles foran ham. Han skal skille dem fra hverandre, som en gjeter skiller sauene fra geitene, og stille sauene på sin høyre side og geitene på sin venstre. Så skal kongen si til dem på sin høyre side: 'Kom hit, dere som er velsignet av min Far, og ta i arv det riket som er gjort i stand for dere fra verdens grunnvoll ble lagt. For jeg var sulten, og dere ga meg mat; jeg var tørst, og dere ga meg drikke; jeg var fremmed, og dere tok imot meg; jeg var naken, og dere kledde meg; jeg var syk, og dere så til meg; jeg var i fengsel, og dere besøkte meg.' Da skal de rettferdige svare: 'Herre, når så vi deg sulten og ga deg mat, eller tørst og ga deg drikke? Når så vi deg fremmed og tok imot deg, eller

naken og kledde deg? Når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg?' Og kongen skal svare dem: 'Sannelig, jeg sier dere: Det dere gjorde mot én av disse mine minste søsken, har dere gjort mot meg.'

Det fins også to andre gode eksempler, Joh 5,28-29 og Rom 2,5-10.

- Joh 5,28-29: «Undre dere ikke over dette, for den tiden kommer da alle de som er i gravene, skal høre hans røst. De skal komme fram, og de som har gjort det gode, skal stå opp til livet, men de som har gjort det onde, skal stå opp til dom.»
- Rom 2,5-10: «Med ditt harde hjerte som ikke vil vende om, hoper du opp vrede over deg til vredens dag, når Gud åpenbarer sin rettferdige dom. Han skal lønne hver og en etter det han har gjort: De som tålmodig gjør det gode og søker herlighet, ære og uforgjengelighet, får evig liv. Men de som i selvgodhet er ulydige mot sannheten og lar seg lede av uretten, har vrede og harme i vente. Nød og angst skal komme over hvert menneske som gjør det onde, jøde først og så greker. Men herlighet, ære og fred skal den få som gjør det gode, jøde først og så greker.»

Gode gjerninger er en frukt av troen

Hva betyr disse stedene? Virker det ikke her som at vi skal dømmes etter våre gjerninger? Hva med de andre stedene som så tydelig sier at vi blir frelst av nåde alene uten gjerninger?

Som lutheranere blir vi ikke forvirret over dette. For ut ifra Skriften vet vi at gode gjerninger er en frukt av troen. Gode gjerninger er et tegn

på at det fins tro. Når mennesker tror på Jesus, gjør de gode gjerninger som en frukt eller et resultat av troen. Det betyr ikke at de alltid bare gjør godt og at alle gjør gode gjerninger i like stor grad. På samme måten som troen kan variere fra person til person og fra tid til tid, vil også vår lyst og vilje til å gjøre godt variere. Men Bibelen sier at bare de som tror på Jesus, kan gjøre gjerninger som er virkelig gode i Guds øyne. Våre gode gjerninger frelser oss ikke. Men våre gode gjerninger er et bevis på at troen på Jesus fins hos oss. Derfor kan gode gjerninger brukes som grunnlag for dommen.

- Jak 2,17-24: «Slik er det også med troen: i seg selv, uten gjerninger, er den død. Kanskje vil noen si: 'Du har tro, jeg har gjerninger.' Vis meg din tro uten gjerninger, så vil jeg ut fra gjerningene vise deg min tro. Du tror at Gud er én? Det gjør du rett i. Også de onde åndene tror det – og skjelver! Du tankeløse menneske, vil du ikke innse at tro uten gjerninger er til ingen nytte? Var det ikke på grunn av gjerninger at vår far Abraham ble kjent rettferdig da han bar fram Isak, sønnen sin, som offer på alteret? Slik kan du se at troen virket sammen med gjerningene hans, og gjennom gjerningene ble troen fullendt. Dermed ble dette skriftordet oppfylt: Abraham trodde Gud, og derfor regnet Gud ham som rettferdig, og han ble kalt 'Guds venn'. Dere ser altså at mennesket kjennes rettferdig på grunn av gjerninger og ikke bare på grunn av tro.»
- Hebr 11,6: «Uten tro er det umulig å være til glede for Gud.»

- Gal 5,22-25: «Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, ydmykhet og selvbeherskelse. Slike ting rammes ikke av loven! De som hører Kristus til, har korsfestet kjøttet med dets lidenskaper og begjær. Lever vi ved Ånden, så la oss også vandre i Ånden.»

Det fins også et annet sted som antyder at vår kjærlighet til andre kan gi oss som troende en visshet om at vi vil bli frelst og at det faktum at vi gjør kjærlighetsgjerninger viser at vi har en frelsende tro:

- 1 Joh 4,17: «I dette er kjærligheten blitt fullendt hos oss: at vi har frimodighet på dommens dag. For som Kristus er, slik er vi i denne verden.»

De lutherske bekjennelsesskriftene tar opp dette forholdet mellom tro og gjerninger i Apologien. Etter at Melanchthon har henvist til Rom 2,6, Joh 5,29 og Matt 25,35, sier han:

- «Disse og alle lignende steder i Skriften, der gjerningene blir rost, må en forstå slik at det er tale ikke bare om de utvortes gjerninger, men også om troen i hjertet ... Derfor, når det evige liv tillegges gjerningene, tillegges det de rettferdiggjorte. Ingen kan gjøre det gode, uten de som er rettferdiggjort, og som blir drevet av Den hellige ånd. ... Fruktene behager Gud på grunn av troen ...» (Konkordieboken s. 124).

Det kommer til å bli overraskelser

Jesus sa at noen kommer til å bli overrasket når de oppdager at de ikke får bli med ham inn i himmelen på siste dagen. Blant disse fins det mennesker som hadde en form for ytre relasjon til ham og til kirken, men de hadde ikke tro og levde ikke etter Guds ord.

- Matt 7,21-23: «Ikke enhver som sier til meg: 'Herre, Herre!' skal komme inn i himmelriket, men den

som gjør min himmelske Fars vilje. Mange skal si til meg på den dagen: 'Herre, Herre! Har vi ikke profetert ved ditt navn, drevet ut onde ånder ved ditt navn og gjort mange mektige gjerninger ved ditt navn?' Da skal jeg si dem rett ut: 'Jeg har aldri kjent dere. Bort fra meg, dere som gjør urett!'

Det kan finnes hyklere blant medlemmene i de synlige kirkesamfunnene på jorden, men dette medlemskapet garanterer ikke for borgerrett i himmelen.

Heller ikke de som er fremstående og lederskikkelser på jorden, vil være så fremstående på den siste dagen. Den standard Gud skal bruke på dommens dag, vil skille seg kraftig fra de standarder som normalt blir brukt av mennesker her på jorden. Storhet i Guds rike er det samme som en ydmyk, uselvisk tjeneste for Gud, og dette er alltid en frukt av troen på Jesus. Derfor vil mange som har nytt stor anseelse og hatt mye makt på jorden stå utenfor på den siste dagen. Det vil bli bemerkelsesverdig å se hvordan enkle, vanlige, trofaste kristne blir opphøyd og æret i stedet.

- Matt 19,30: «Men mange som er de første, skal bli de siste, og de siste skal bli de første.»
- Matt 20,26-28: «Den som vil bli stor blant dere, skal være tjeneren deres, og den som vil være først blant dere, skal være slaven deres. Slik er heller ikke Menneskesønnen kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som løsepenge for mange.»

Evangeliets trøst på dommens dag

Evangeliet sier at vi er rettferdiggjort gjennom troen på Jesus Kristus. Det betyr at vi er frikjent og erklært uskyldige. Vi hadde fortjent Guds vrede og straff. Vi kunne aldri ha blitt stående i dommen av oss selv. Men Jesus har strøket ut alle våre synder. Det betyr at på dommens

dag har vi ingen synder å bli dømt for. Vi er allerede rettferdiggjort og frikjent gjennom troen.

- 1 Tess 1,10: «... og vente på hans Sønn fra himmelen, han som Gud reiste opp fra de døde, Jesus som redder oss fra vreden som kommer.»
- Rom 5,9: «Når vi nå er blitt rettferdige ved Kristi blod, hvor mye mer skal vi ikke da gjennom ham bli frelst fra vreden!»

Dommens dag er som en rettssak. Menneskene skal dømmes for det de har gjort i livet. Anklageren er djevelen. Han fører fram en mengde anklager mot oss fordi vi har gjort utallige synder. Men Jesus er forsvarsadvokaten vår. Han taler vår sak. Han kan si at han døde for å ta bort alle syndene våre. Vi har fått hans rettferdighet. Fordi vi tror på ham, har vi ingen synder som vi skal dømmes for. Jesus sier at han allerede har sonet straffen i stedet for oss. Slik vil det bli på dommens dag. For Jesu skyld går vi fri. Det fins derfor ingen som kan fordømme oss på dommens dag.

- Rom 8,33-34: «Hvem kan anklage dem Gud har utvalgt? Gud er den som frikjenner. Hvem kan da fordømme? Kristus Jesus er den som døde, ja, mer enn det, han sto opp og sitter ved Guds høyre hånd, og han ber for oss.»

All verdens rikdom og makt nytter ingenting på dommens dag. Et prektig og fromt liv med mange ytre sett fine gjerninger nytter heller ingenting. Vår egen ufullkomne rettferdighet er ubrukelig på den dagen. Det er bare én ting som holder mål, og det er Kristus og hans rettferdighet. Denne rettferdigheten er blitt vår gjennom dåpen og troen. Derfor vil vi holde ut i troen inntil enden. Og vi vet 100% sikkert at vi skal bli frelst på den dagen.

- 1 Joh 2,28: «Ja, bli i ham, barn! Da kan vi være frimodige når Kristus åpenbarer seg, og ikke bli vist bort med skam når han kommer.»

RETURADRESSE: Egil Edvardsen, Solåsveien 20,
4331 Ålgård

Del den gode nyheten med andre

*Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærs-kare,
som lovpriste Gud og sang: «Ære være Gud i det høyeste,
og fred på jorden blant mennesker Gud har glede i!»*

(Luk 2,13-14)

HVIS JEG KUNNE FÅ VELGE å være til stede ved bare én av alle hendelsene Bibelen forteller om, ville jeg kanskje valgt den kvelden da englene viste seg for gjeterne. Kan du forestille deg hvordan det var? En stille kveld. Gjeterne er samlet rundt et bål i mørket. Stjernene lyser klart fra en skyfri himmel. Sauene ligger og sover like ved. Plutselig blir himmelen opplyst av hundrevis, kanskje tusenvis, av engler. Alle som så dette ville nok beskrive det som så fantastisk at det tok pusten fra dem.

Lukas beskriver hvordan opplevelsen fylte gjeterne med glede. Kan du forestille deg hva de tenkte? «Nå skjer det! Han er endelig her! Messias som vi har ventet på i mange hundre år er kommet!» Jesu fødsel i Betlehem er svaret på alle bønner, oppfyllelsen av profetiene, grunnlaget for vårt håp. At han kom hit og fullførte frelsesverket sitt, er garantien for vårt evige liv i himmelen.

Å få være vitne til hvordan englene fortalte om Frelserens fødsel, ville sikkert vært fantastisk. Men det ville også ha vært herlig å se gjeterne reaksjon. Hvor overrasket de ble. De entusiastiske gledes-

ropene deres. Adrenalin-kicket de hadde da de løp for å spre de fantastiske nyhetene.

Er det slik du også reagerer på Jesus? Vi er nok fristet til å ta julebudskapet litt som en selvfølge fordi vi har hørt alt før. Det er lett å glemme hvor viktig det som skjedde den første julen faktisk er. Disse gjeterne glemte nok ikke så lett hva de hadde sett.

Må Gud velsigne deg når du feirer fødselen til din Herre og Frelser. Må også du bli fylt av undring over at Gud holder sine løfter. Må også du bli fylt av glede og iver etter å spre de gode nyhetene om Frelserens fødsel. Vi var ikke der og så englene, men vi kan etterligne gjeterne og spre de gode nyhetene om Frelseren hvor vi enn er.

Kjære Herre, velsign min julefeiring. Fyll meg, som du fylte gjeterne, med glede over at Jesus er født, og gjør meg ivrig etter å dele denne fantastiske nyheten. Amen.

Fra WELS Daily Devotions